

200705449/1.

Datum uitspraak: 21 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/57054 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 5 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen en geweigerd om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

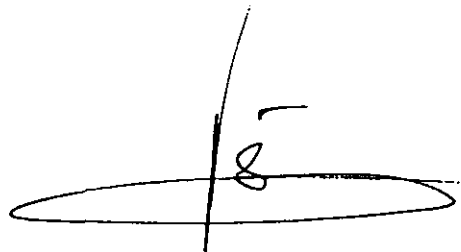
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 september 2007

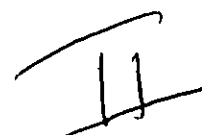
282-490.

Verzonden: 21 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/57054

V-nr(s):

**uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 5 juli 2007**

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. R.C. van den Berg te Waalwijk,

en

**de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. M.L. Strijbos.**

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 31 oktober 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) (hierna: bestreden asielbeslissing) en inzake het recht op een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw 2000 (hierna: bestreden reguliere beslissing).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 28 juni 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en vergezeld van H. Bouazza als tolk in de Engelse taal. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op _____ de Keniaanse nationaliteit te bezitten en sedert maart 2006 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft op 2 april 2006 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd gedaan.

Reg.nr(s): AWB 06/57054

blad 2

Op 3 april 2006 heeft een zogenaamd eerste gehoor plaatsgevonden. Op 26 april 2006 heeft eiser een oproep tot nader gehoor op 10 mei 2006 van de vreemdelingendienst Goes gekregen. Op 10 mei 2006 heeft verweerder een rapport van niet verschijnen opgesteld. Vervolgens heeft eiser op 24 mei 2006 nogmaals een oproep tot nader gehoor gekregen van de vreemdelingendienst Goes. Op 15 juni 2006 is een rapport van niet verschijnen opgesteld.

2.2 Verweerder heeft, na een gevolgde voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning asiel en de onderhavige reguliere verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft bij de bestreden asielbeslissing toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 31, eerste lid, Vw 2000, in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder b, van dat artikel. Verweerder heeft bij de bestreden reguliere beslissing voorts geweigerd eiser ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen onder de beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte heeft gesteld in het bestreden besluit dat eiser tweemaal geen gehoor heeft gegeven aan de oproepen te verschijnen voor een nader gehoor. Aangevoerd is dat eiser op 6 juni 2006 wel in 's-Hertogenbosch is geweest. Eiser heeft een brief van het Nidos, jeugdbescherming voor vluchtelingen, regiokantoor Roosendaal, van 3 juni 2006, gericht aan verweerder, overgelegd. Hierin staat ondermeer dat eiser op 6 juni 2006 bij verweerder is geweest in 's-Hertogenbosch, daar met mensen heeft gesproken en dat eiser daar heeft aangegeven dat hij een voorkeur heeft voor Swahili als taal om in gehoord te worden. Eiser heeft aangevoerd dat aangenomen kan worden dat zijn bezoek niet geregistreerd is geweest. Uit het feit dat eiser om een tolk Swahili heeft verzocht volgt, aldus eiser, dat hij wel in 's-Hertogenbosch moet zijn geweest op 6 juni 2006, omdat hij anders niet had kunnen weten dat er een tolk Engels was gereserveerd.

Vervolgens heeft eiser zich op het standpunt gesteld dat, gelet op zijn belangen bij bescherming als vluchteling en alleenstaand minderjarige, verweerder hem alsnog had behoren uit te nodigen voor een nader gehoor. Aangevoerd is dat nu verweerder niet bekend is met de vluchtmotieven van eiser, verweerder het verbod van refoulement schendt door eiser terug te zenden naar het land van herkomst.

Voorts heeft eiser aangevoerd dat, doordat verweerder niet heeft onderzocht of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling, verweerder het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: IVRK) schendt.

Ten slotte heeft eiser aangevoerd dat verweerder, door eiser een onderzoek naar bescherming te onthouden, in strijd handelt met de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn).

Onder verwijzing naar een uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Zutphen, van 27 januari 2004 onder kenmerk AWB 02/46668 stelt eiser dat een aanvraag niet alleen op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder b, Vw 2000, kan worden afgewezen.

Reg.nr(s): AWB 06/57054

blad 3

2.5 De rechtbank overweegt ten aanzien van de bestreden asielbeslissing voorts als volgt en neemt daarbij, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

2.6

Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Volgens artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a die verdragsvluchteling is;
- b die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.6 Volgens artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is dus in beginsel aan eiser om aannemelijk te maken dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf of in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.7 Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder b, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling zonder geldige reden niet heeft voldaan aan de aanwijzingen, bedoeld in artikel 55, eerste lid, Vw 2000.

Ingevolge artikel 55, eerste lid, Vw 2000 dient de vreemdeling die rechtmatig verblijf geniet op grond van artikel 8 onder f, zich, in verband met het onderzoek naar de inwilligbaarheid van de aanvraag om een verblijfsvergunning, beschikbaar te houden op een door Onze Minister aangewezen plaats, overeenkomstig hem daartoe door de bevoegde autoriteit gegeven aanwijzingen.

Ingevolge artikel 3.114, Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), worden bij de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Wet, door de vreemdeling in persoon alle gegevens verstrekt, waaronder begrepen de relevante documenten, op basis waarvan beoordeeld kan worden of er een rechtsgrond voor verlening van de vergunning aanwezig is.

2.8 Niet in geschil is dat eiser op 10 mei 2006 te laat op zijn afspraak met verweerder is gekomen en een nieuwe vordering heeft ontvangen om op 6 juni 2006 te verschijnen. In geschil is of eiser op 6 juni 2006 is verschenen voor het nader gehoor.

Reg.nr(s): AWB 06/57054

blad 4

In het rapport van niet verschijnen voor gehoor van 15 juni 2006, staat: "dat de heer. van de vreemdelingendienst Goes op 26 april 2006 een vordering heeft gekregen waarop datum en tijdstip van het nader gehoor van eiser kenbaar zijn gemaakt. Op 10 mei 2006 heeft de heer te laat gevolg gegeven aan bovenvermelde vordering. De heer. verscheen 1,5 uur te laat voor het nader gehoor op de in de vordering vermelde lokatie en heeft noch voor noch na binnenkomst op geen enkele wijze de reden van zijn te laat verschijnen kenbaar gemaakt.

Vervolgens heeft de heer. van de vreemdelingendienst Goes op 24 mei 2006 een vordering gekregen waarop een nieuwe datum en tijdstip van het nader gehoor aan de heer. kenbaar zijn gemaakt.

Echter, op 6 juni 2006 heeft de heer. geen gevolg gegeven aan bovenvermelde vordering. De heer. verscheen niet voor het nader gehoor op de in de vordering vermelde lokatie en heeft op geen enkele wijze de reden van zijn afwezigheid kenbaar gemaakt."

Ten aanzien van eiser beroepsgrond dat eiser wel degelijk op 6 juni 2006 in 's-Hertogenbosch is geweest, omdat er geen reden is te twifelen aan de brief van het Nidos van 3 juli 2006, waarin staat dat eiser op 6 juni 2006 bij medewerkers van verweerder is geweest en heeft aangegeven een voorkeur voor een Swahili tolk te hebben, merkt de rechtbank op dat uit deze brief blijkt dat het Nidos niet uit eigen wetenschap kan aangeven of eiser op 6 juni 2006 (tijdig) is verschenen. Immers in deze brief staat "met andere woorden krijgt nog een nieuwe vordering voor een nader gehoor en/of klopt zijn verhaal niet.". Voorts staat in de brief van het Nidos ten aanzien van de afspraak van 6 juni 2006 "blijkbaar is hij daar laat verschenen, want er is gebeld met het COA-Ama-team om te vragen naar verklaring voor de afwezigheid van Die verklaring konden zij niet geven.". Gelet op de gehele inhoud van deze brief is de rechtbank van oordeel dat niet blijkt dat eiser begeleid is geweest door een medewerker van het Nidos en verweerder derhalve uit de brief niet als vaststaand feit heeft hoeven aannemen dat eiser op 6 juni 2006 daadwerkelijk is verschenen. Overige relevante feiten of omstandigheden zijn niet gesteld. Als zodanig kan ook niet gelden de enkele stelling van eiser dat hij op 6 juni 2006 in 's-Hertogenbosch is geweest, omdat hij anders niet had kunnen weten dat er een tolk Engels was gereserveerd. Immers, dit laatste bleek ook reeds uit het rapport van niet verschijnen van 10 mei 2006. Verweerder heeft terecht kunnen stellen dat eiser tot tweemaal toe geen gevolg heeft gegeven aan de aan hem door de bevoegde autoriteit gegeven aanwijzingen. Eiser is immers op 10 mei 2006 -zonder redengeving- te laat verschenen voor het nader gehoor, terwijl voorts niet aangetoond is dat eiser op 6 juni 2006 op het in de vordering genoemde tijdstip beschikbaar was voor het nader gehoor.

2.9 Voorts oordeelt de rechtbank dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat nu eiser zich niet voor onderzoek beschikbaar heeft gehouden, het verweerder onmogelijk wordt gemaakt verder onderzoek te doen naar de inwilligbaarheid van de asielaanvraag. De stelling van eiser dat verweerder hem, gelet op zijn zwaarwegende belangen als vluchteling en minderjarige alleenstaande asielzoeker, mede in het licht van het IVRK, wederom had moeten uitnodigen, kan niet tot een ander oordeel leiden. De rechtbank is van oordeel dat verweerder eiser ruimschoots in de gelegenheid heeft gesteld om zijn relaas te doen, zodat het voor risico van eiser komt dat eisers vluchtmotieven onbesproken zijn gebleven. Voorts wordt overwogen dat eiser zelf geen enkel vluchtmotief heeft aangedragen waardoor er geen begin van aannemelijkheid is gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten,

Reg.nr(s): AWB 06/57054

blad 5

een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.10 Eisers beroepsgrond dat verweerder eisers aanvraag niet kan afwijzen enkel op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder b, Vw kan reeds niet slagen omdat verweerder in het bestreden asielbeslissing de aanvraag van eiser heeft afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto 31, tweede lid, aanhef en onder b, Vw 2000, juncto 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw 2000.

2.11 Ten aanzien van eisers beroep op de Definitierichtlijn stelt de rechtbank vast dat het bestreden besluit dateert van na 10 oktober 2006. Op die datum is de implementatietermijn voor de Definitierichtlijn verstreken, zodat, voor zover bepalingen van die richtlijn niet of gebrekkig zijn geïmplementeerd in het Nederlandse recht, eiser een beroep toekomt op rechtstreeks werkende bepalingen.

In het onderhavige geval heeft eiser ter zitting een beroep gedaan op artikel 4, eerste lid, tweede volzin, van voornoemde richtlijn.

Artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn luidt:

“De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.”

Ten aanzien van het beroep op artikel 4 van de Definitierichtlijn heeft eiser benadrukt dat dit artikel een samenwerkingsplicht voorschrijft. Naar de mening van eiser is er, gelet op de wijze waarop verweerder dit hanteert, geen juiste balans tussen de taken van verweerder en de verplichtingen van eiser. Verweerder voldoet immers niet aan zijn taak eiser nader te horen omtrent zijn vluchtmotieven en heeft eiser niet voldoende in de gelegenheid gesteld zijn relaas te doen, aldus eiser.

Anders dan eiser meent, blijft het uitgangspunt dat het aan eiser is zijn relaas aannemelijk te maken. Dit uitgangspunt wordt niet aangetast door de aan de lidstaten opgedragen taak de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. De rechtbank is voorts van oordeel dat het genoemde samenwerkingsvereiste reeds is opgenomen in het nationale recht en daarom in overeenstemming is met dit onderdeel van de Definitierichtlijn. Aan het samenwerkingsvereiste is invulling gegeven in onder meer het eerste gehoor, het nader gehoor, met daarbij de mogelijkheid tot het aanreiken van correcties en aanvullingen, en de voornemenprocedure, waarin de vreemdeling de mogelijkheid heeft om een zienswijze in te dienen, neergelegd in de artikelen 3.115 tot en met 3.119 van het Vb 2000.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat het nationale recht volledig in overeenstemming is met het neergelegde in artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn. Daarom kan het beroep van eiser op deze bepaling niet slagen. Derhalve leidt het beroep op de Definitierichtlijn niet tot een ander oordeel dan reeds hiervoor is overwogen.

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000.

Reg.nr(s): AWB 06/57054

blad 6

2.12 De rechtbank overweegt ten aanzien van de bestreden reguliere beslissing voorts als volgt en neemt daarbij, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen.

Volgens artikel 14, tweede lid, Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

Gelet op het bepaalde in artikel 3.6, eerste lid, aanhef en onder b, Vb 2000, is Onze Minister bevoegd ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen onder de in artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x, Vb 2000 genoemde beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet voor aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, in de zin van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e Vw 2000, omdat verweerder geen volledig onderzoek heeft kunnen doen naar de achtergrond van eiser als alleenstaande minderjarige in zijn land van herkomst. Weliswaar zijn in het eerste gehoor omstandigheden naar voren gekomen betreffende zijn ouders en zijn zus, maar deze omstandigheden bieden verweerder onvoldoende aanknopingspunten om afdoende een oordeel te vormen over in dit kader relevante aspecten, te weten of eiser alleenstaand is, zich zelfstandig kan handhaven danwel adequate opvang behoeft en, zo ja, of deze opvang aanwezig is in het land van herkomst. Immers, daartoe diende het niet plaatsgevonden nader gehoor.

2.13 Op grond van het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. S.A.M.L. van den Bosch-van de Sande en in het openbaar uitgesproken op 5 juli 2007, in tegenwoordigheid van mr. H.F. Klaver, griffier.

Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling

Reg.nr(s): AWB 06/57054

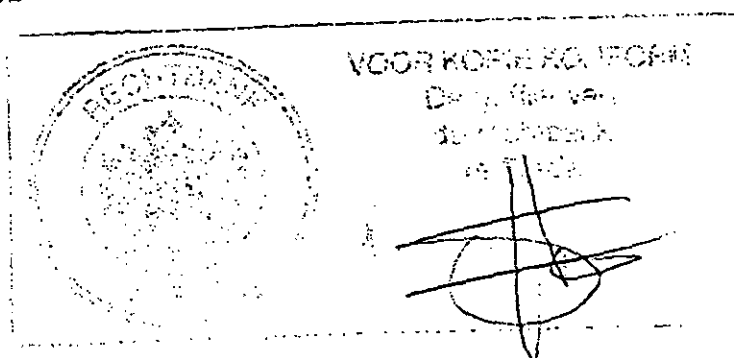
blad 7

bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op: 05 JUL 2007

LANGSTRAAT

PER TELEFAX: 070-3651380

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

HOGER BEROEPSCHRIFT

Waalwijk, 1 augustus 2007

partijen : / IND
betreft : hoger beroep
uw kenmerk :
ons kenmerk : 200610264

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4801	
B	- 1 AUG 2007
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. R.C. van den Berg
mr. P.L.M. Stieger *
mr. T.C.F.M Vermeulen

Correspondentieadres:
Postbus 1023
5140 CA Waalwijk

Bezoekadres:
Burg. van der Klokkenlaan 21
Waalwijk

Tel.: 0416 - 34 99 74
Fax: 0416 - 34 73 08

* kantoorhoudende te Drunen

Geachte Voorzitter, geachte Griffier,

Hierbij stelt appelland, I, te dezer zake woonplaats kiezende op mijn kantooradres Burgemeester van der Klokkenlaan 21 te Waalwijk, waarvan ondergetekende stelt en verklaart door appelland tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn.

Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag zittingsplaats Breda (06/57054) van 5 juli 2007, verzonden op 5 juli 2007 waarbij het beroep asiel ongegrond is verklaard. (bijlage 1). Ter onderbouwing van zijn hoger beroep stelt appelland thans het navolgende.

GRIEVEN:

1. Appelland stelt als eerste grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat:

"gelet op de gehele inhoud van de brief is de rechtbank van oordeel dat niet blijkt dat eiser begeleid is geweest door een medewerker van het Nidos en verweerder derhalve uit de brief niet als vaststaand heeft hoeven aannemen dat eiser op 6 juni 2006 daadwerkelijk is verschenen."

Appelland is op 6 juni 2006 bij de IND in de Den Bosch voor het afnemen van een nader gehoor verschenen. Appelland stelt overigens dat hij begeleid had behoren te worden door een vertegenwoordiger van het Nidos. Het behoort immers tot hun wettelijke plicht er voor zorg te dragen dat appelland op een afspraak verschijnt die van belang is voor zijn asielpprocedure. Doordat te verzuimen heeft het Nidos zijn wettelijke zorgplicht ten aanzien van appelland geschonden. Het Nidos heeft derhalve in redelijkheid niet op 3 juli 2006 kunnen schrijven dat men niet zeker weet of hij al dan niet is verschenen. Het Nidos had een nieuw gehoor dienen te eisen en zorg te dragen voor begeleiding.

Op alle werkzaamheden zijn van toepassing de algemene voorwaarden, onder andere inhoudende een beperking van aansprakelijkheid, welke aan de ommezijde zijn afgedrukt. Een opdracht wordt slechts aanvaard en verricht onder de voorwaarde van aanvaarding van die algemene voorwaarden.

2. In zijn tweede grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat:

"Als zodanig kan ook niet gelden de enkele stelling van eiser dat hij op 6 juni 2006 in 's-Hertogenbosch is geweest, omdat hij anders niet had kunnen weten dat er een tolk Engels was gereserveerd. Immers, dit laatste bleek ook reeds uit het rapport van niet verschijnen van 10 mei 2006."

Deze overweging geeft blijk van een ongezond wantrouwen van de rechtbank. De rechtbank stelt kennelijk dat appellant liegt door informatie uit een eerder rapport te halen. Appellant heeft niet gelogen. Daartoe ontbreekt iedere grond. Appellant is op de eerste afspraak te laat verschenen, omdat het de eerste keer was dat hij alleen op reis ging in Nederland. Om deze reden heeft appellant een nieuwe oproep gekregen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen is appellant wel degelijk op 6 juni 2006 in Den Bosch verschenen.

3. Appellant stelt als derde grief dat de rechtbank in dit verband dan ook ten onrechte heeft overwogen dat:

" Verweerder heeft terecht kunnen stellen dat eiser tot tweemaal toe geen gevolg heeft gegeven aan de hem door de bevoegde autoriteit gegeven aanwijzingen. Eiser is immers op 10 mei 2006 – zonder redengeving – te laat verschenen voor het nader gehoor, terwijl voorts niet aangetoond is dat eiser op 6 juni 2006 op het in de vordering genoemde tijdstip beschikbaar was voor het nader gehoor."

Gelet op hetgeen eerder is aangevoerd, is appellant wel degelijk op 6 juni 2006 in Den Bosch verschenen. De juiste tolk was evenwel niet gereserveerd waarop hij is heengezonden. Gelet op het feit dat appellant op de eerste afspraak – zij het te laat – is verschenen, is het aannemelijk dat appellant ook op de tweede afspraak voor het nader gehoor zou verschijnen.

4. In zijn volgende grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat nu eiser zich niet voor onderzoek beschikbaar heeft gehouden, het verweerder onmogelijk wordt gemaakt verder onderzoek te doen naar de inwilligbaarheid van de asielaanvraag en dat zodoende grond voor afwijzing van zijn asielaanvraag op grond van artikel 31 lid 1 en 31 lid 2 onder b Vw.

In dat verband overweegt de rechtbank ten onrechte dat zijn zwaarwegende belangen als het vluchteling en minderjarige, mede in het licht van het IVRK niet tot een ander oordeel leiden alsook dat hij ruimschoots in de gelegenheid is geweest zijn verhaal te doen en ook zelf verzuimd heeft zijn relaas te doen waardoor een begin van aannemelijkheid en rechtsgrond voor verlening zou ontbreken.

De rechtbank geeft hier in feite artikel 31 lid 1 Vw weer. Artikel 31 lid 1 Vw is een inhoudelijke afwijzingsgrond. Van een inhoudelijke afwijzing op grond van omstandigheden op zich, hetzij in verband met andere feiten en omstandigheden is niet gebleken. Immers, is er niet sprake van feiten en omstandigheden, omdat het nader gehoor ontbreekt. De rechtbank heeft derhalve miskend dat verweerder de aanvraag mede op grond van artikel 31 lid 1 Vw heeft mogen afwijzen.

Appellant stelt dat indien uitgegaan zou moeten worden van het feit dat hij eenmaal te laat is verschenen en eenmaal niet zou zijn verschenen op de afspraak dit onvoldoende grond oplevert voor een afwijzing op grond van artikel 31 lid 2 onder b Vw. Zoals is aangevoerd, in de zienswijze en in beroep, zijn de belangen van appellant niet te onderschatten. Nu bovendien niet in regelgeving of beleid van verweerder is opgenomen dat eenmaal te laat en eenmaal niet verschijnen op een oproep een grond oplevert voor afwijzing van de asielaanvraag ex artikel 31 lid 2 onder b Vw, is niet gebleken van een deugdelijke motivering en evenwichtige en toetsbare belangenafweging ter zake.

Zoals betoogd had de rechtbank tot het oordeel behoren te komen dat verweerder gelet op de voorliggende feiten en omstandigheden en het feit dat hij niet is gehoord omtrent zijn gestelde afwezigheid op 6 juni 2006 dat het besluit niet zorgvuldig is voorbereid. Een en ander klemmt te meer, omdat appellant zich immer beschikbaar heeft gehouden voor onderzoek. Appellant is nimmer met onbekende bestemming vertrokken. Het enkele feit dat contact is opgenomen met het Nidos en dat nadien gelegenheid bestond een zienswijze in te dienen is daartoe onvoldoende.

De overweging van de rechtbank dat het beroep van appellant op zijn belangen als vluchteling en minderjarige, mede in het licht van het IVRK niet tot een ander kan leiden is niet onderbouwd. Op geen enkele wijze wordt immers door de rechtbank gemotiveerd dat waarom het feit dat belang van appellant niet voldoende is. Appellant heeft immers gewezen op het verbod van refoulement en risico op schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer. Deze argumenten heeft de rechtbank ten onrechte niet in de besluitvorming betrokken.

Het moge voor zich spreken dat het om deze reden van groot belang is dat wordt onderzocht of een asielzoeker al dan niet veilig kan terugkeren naar zijn land. Het feit dat appellant volgens verweerder eenmaal te laat en een andere maal niet zou zijn verschenen rechtvaardigt niet het oordeel dat appellant het onderzoek naar de inwilligbaarheid onmogelijk heeft gemaakt. Voorzover er aan de kant van appellant sprake zou zijn van een toerekenbaar verzuim, rechtvaardigt dit een afwijzing van een asielaanvraag zonder inhoudelijke toetsing niet. De rechtbank heeft dat miskend.

De overweging dat appellant zelf zijn verhaal op papier had kunnen zetten, acht appellant kennelijk onredelijk. Verweerder zou een dergelijk relaas nimmer in de besluitvorming betrokken, omdat hij zijn kansen zou hebben verspeeld. Bovendien valt niet uit beleid of regelgeving ter zake af te leiden dat het optekenen van het eigen relaas voor verweerder aanleiding kan zijn hem alsnog te horen. Een dergelijke overweging mist onderbouwing en op z'n minst als suggestief te typeren.

5. Als vijfde grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte het beroep van appellant op schending van artikel 4 lid 1 van DRI heeft verworpen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen stelt appellant dat het samenwerkingsvereiste in casu is geschonden en dat het nationale recht ten aanzien van omstandigheden op grond waarvan verweerder meent af te kunnen zien van horen en de aanvraag dan maar af te wijzen in strijd is met artikel 4 lid 1 DRI. De rechtbank wijst op artikelen 3.115 tot en 3.119 Vb 2000. Deze artikelen hebben evenwel geen betrekking op de inspanningen die een lidstaat zich naar redelijke maatstaven gemeten dient te getroosten om een nader gehoor bij een (minderjarige) asielzoeker af te nemen. Deze verwijzing faalt dan ook.

Gelet op het feit dat appellant zich immer beschikbaar heeft gehouden, ook ter zitting op de rechtbank is verschenen, geeft in voldoende mate blijk dat appellant prijsstelt op samenwerking naar een onderzoek van zijn vluchtmotieven.

Het beroep dient dan ook om deze reden gegrond te worden verklaard. Door de aanvraag in casu af te wijzen zonder kennis te nemen van de vluchtmotieven heeft verweerder onvoldoende invulling gegeven aan het samenwerkingsvereiste cq. beleid en of regeling ter zake in strijd met artikel 4 lid 1 DRI. Het feit dat appellant op dat moment minderjarig was klemt eens te meer. De rechtbank heeft dat miskend.

Gelet op hetgeen appellant heeft aangevoerd, heeft de rechtbank mitsdien in redelijkheid niet tot het oordeel kunnen komen dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat hij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw.

6. Appellant stelt in zijn volgende grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat hij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling, omdat verweerder geen volledig onderzoek zou hebben kunnen doen naar de achtergrond van appellant als alleenstaande minderjarige vreemdeling in zijn land van herkomst.

Appellant heeft eerder reeds aangevoerd dat het gestelde niet verschijnen voor een nader gehoor dat in het geval van een asielaanvraag volgens verweerder kan leiden tot een afwijzing op grond van artikel 31 lid 2 onder b Vw geen wettelijke grondslag biedt voor de afwijzing van zijn aanspraken op een amv-vergunning. Evenzeer worden aanspraken op een amv-vergunning niet per definitie in het kader van een nader gehoor opgenomen. Nu de wettelijke grondslag voor de afwijzing heeft ontbroken, had de rechtbank het besluit behoren te vernietigen.

Evenzeer heeft de rechtbank in dit verband ten onrechte overwogen dat gelet op de verklaringen van appellant in het rapport van eerste gehoor omtrent de afwezigheid van familie in zijn land onvoldoende aanknopingspunten voor een oordeel zouden kunnen vormen over de vraag of hij alleenstaand en of hij zich zelfstandig zou kunnen handhaven. Gelet op hetgeen de rechtbank heeft overwogen over de aanspraak van appellant op vluchtelingenstatus en dat hij niet zelf een begin van aannemelijkheid zou hebben gemaakt, stelt appellant dat er ter zake van aanspraken op een amv-vergunning deze begin van aannemelijk er wel is. De rechtbank heeft dat miskend. Immers, de ouders van appellant zijn overleden en zijn zus is verdwenen. Veel duidelijker kan een minderjarige niet verklaren. In feite is hiermee gegeven dat appellant alleenstaand is. Ook bevat het rapport van eerste gehoor verklaringen over de wijze waarop appellant zich heeft getracht te handhaven. Niet valt in te zien dat verweerder op grond hiervan geen nader onderzoek had kunnen instellen, door hem aanvullend te horen dan wel zelfs een onderzoek ter plaatse naar de aanwezigheid van adequate opvang in de vorm van familie of weeshuizen te verrichten. Evenzeer is appellant zodoende in zijn belangen geschaad, omdat hij bij gelegenheid van de zienswijze dan wel in beroep niet heeft kunnen reageren op het inhoudelijke standpunt cq. ambtshalve toetsing van zijn aanspraken. De rechtbank heeft de belangen van de minderjarige alleenstaande vreemdeling op bescherming miskend.

REDENEN WAAROM: appellant zich tot u wendt met het verzoek zijn hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage – zittingsplaats Breda te vernietigen, het besluit van 31 oktober 2006 te vernietigen alsook verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Hoogachtend,

R.C. van den Berg

